

17° Kamer

Het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Nr. PG: 2012/NT/1113
GC 1515/06Nr. arrest: *c/429/13*

Not. Nr.: DE.56.99.000543/05

van:
het openbaar ministerie

BPen:

- Centrum voor
gelijkheid van kansen en
voor racismebestrijding
- Stad Sint-Niklaasen:
de burgerlijke partijen:

1. **STAD SINT-NIKLAAS**, vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen, met kantoren gevestigd te 9100 Sint-Niklaas, Grote Markt 1,
2. **Het CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING**, autonome overheidsinstelling met rechtspersoonlijkheid opgericht bij de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, Koningsstraat 138, 1000 Brussel,

5 maart 2013

tegen:

• bij dagvaarding d.d. 2 september 2010

1. Nr.
bediende .. Belg, geboren op
wonende te

2. Nr. (thans niet in de zaak voor het hof),

beklaagden,

f

Verdacht van:

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, meermaals op niet nader te bepalen data minstens in de periode van 6 april 2005 tot en met 30 juni 2005:

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

- A. In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen, met name, door in de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, nr.2 april-mei-juni 2005 volgend bericht te schrijven, uit te geven, te drukken en/of te verspreiden naar aanleiding van de vernieling van grafstenen op het kerkhof van Tereken in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005: "(...) Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)", zulks voor wat betreft:

De eerste:

1. Minstens als auteur van de passage "(...) Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)",

De tweede:

2. ...

De feiten ten tijde van het plegen daarvan strafbaar gesteld zijnde op grond van artikel 1-2° wet 30 juli 1981 (gewijzigd door de wet van 12 april 1994, B.S. 14 mei 1994), en bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 EUR tot 1000 EUR;

De feiten thans sedert het van kracht zijn van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden (B.S. 30 mei 2007, p. 30249, in werking getreden op 9 juni 2007) onveranderd strafbaar gebleven zijnde ingevolge artikel 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden;

• bij dagvaarding d.d. 8 juli 2011**Nr.**volksvertegenwoordiger, geboren te
wonende te

Verdacht van:

Te Sint-Niklaas en bij samenhang elders in het Rijk, meermaals op niet nader te bepalen data minstens in de periode van 6 april 2005 tot en met 30 juni 2005:

- A.** In de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen,

met name, door in de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, nr. 2 april-mei-juni 2005 volgend bericht te schrijven, uit te geven, te drukken en/of te verspreiden naar aanleiding van de vernieling van grafstenen op het kerkhof van Tereken in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005: "(...) *Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de ouders, allen jonge tieners, alloctonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden (...)*",

minstens als auteur van de passage "(...) *Wat je in de pers niet kon of mocht lezen (...) Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de ouders, allen jonge tieners, alloctonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus.(...)*"

De feiten ten tijde van het plegen daarvan strafbaar gesteld zijnde op grond van artikel 1-2° wet 30 juli 1981 (gewijzigd door de wet van 12 april 1994, B.S. 14 mei 1994), en bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 EUR tot 1000 EUR;

De feiten thans sedert het van kracht zijn van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden (B.S. 30 mei 2007, p. 30249, in werking getreden op 9 juni 2007) onveranderd strafbaar gebleven zijnde ingevolge artikel 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 4 juni 2012, 19de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Op strafrechtelijk gebied:

Voegt met het oog op een goede rechtsbedeling en voor zover als nodig de beide zaken, **conform art. 227 van het Wetboek van Strafvordering**, samen en doet recht in één vonnis;

Stelt vast dat de **verjaring gestuit** werd op 3 juli 2007;

Zegt voor recht dat tweede beklaagde zich **niet kan beroepen** op de **immunitéit** van artikel 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immunitéiten van de Europese Gemeenschappen van 8 april 1965;

Zegt voor recht dat de strafvordering **ontvankelijk** is;

Zegt voor recht dat er **geen noodzaak** is tot het stellen van **prejudiciële vragen** aan het Grondwettelijk Hof;

Ontslaat tweede beklaagde op grond van artikel 25, tweede lid, van de Grondwet **van alle rechtsvervolgning**;

Verklaart eerste beklaagde **eenvoudig schuldig** aan de feiten van de tenlastelegging **A.1** opgenomen in de dagvaarding van 2 september 2010;

Verklaart beklaagde **schuldig** aan de feiten van de tenlastelegging **A** zoals opgenomen in de dagvaarding van 8 juli 2011 en veroordeelt hem voor het weerhouden feit tot een **gevangenisstraf van vier maand** en een **geldboete van tweehonderdvijftig euro**, met 45 opdecimen verhoogd, **1.375,00 euro bedragende**;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maand.

Vermits de tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en de beklaagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen heeft, zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken;

Gelast bijgevolg gedurende een termijn van **drie jaar gewoon uitstel** van de tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf;

Ontzet beklaagde conform art. 5bis (oud) van de wet van 30 juli 1981 en 31 en 33 van het Strafwetboek **van de rechten bepaald in art. 31, lid 1 van het strafwetboek om gedurende een termijn van tien jaar:**

- 1° Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
- 2° verkozen te worden;
- 3° Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;

- 4° Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezienend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° Wapens te dragen, deel uit te maken van de burgerwacht of te dienen bij het leger.

Veroordeelt beklaagde en beklaagde hoofdelijk tot 2/3den van de **kosten**, deze kosten in hun geheel begroot op de som van **165,05 euro**.

Legt de overige kosten ten laste van de Belgische Staat;

Spreekt bovendien lastens beklaagde de verplichting uit om een bedrag van vijftwintig euro, met 50 opdecimen verhoogd, **150 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt beklaagde en beklaagde bovendien elk een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **32,27 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Overtuigingsstukken

De politie nam de PC van eerste beklaagde, een PC HP COMPAC met serienummer CZC443ORF2 ter plaatse in beslag (zie staat stuk 127 strafdossier). Verklaart overeenkomstig art. 42 lid 1 en art. 43 van het Strafwetboek verbeurd PC HP COMPAC met serienummer CZC443ORF2, zijnde een zaak die eigendom is van de eerste beklaagde en gediend heeft tot het plegen van de lastens hem weerhouden misdrijf.

Op burgerrechtelijk gebied:

Verklaart de burgerlijke partijstelling van het **Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding ontvankelijk** en gegrond;

Veroordeelt eerste beklaagde om aan de burgerlijke partij het centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding een schadevergoeding van 1 euro te betalen;

Veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij het centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding een schadevergoeding van 1 euro te betalen;

Veroordeelt beklaagden en hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 165 euro;

Wijst het anders en meer gevorderde af;

Verklaart de burgerlijke partijstelling van de **stad Sint-Niklaas** ontvankelijk en gegrond in de mate dat ze is gericht tegen eerste beklaagde en beklaagde

Veroordeelt eerste beklaagde om aan de burgerlijke partij Stad Sint-Niklaas een schadevergoeding van 1 euro te betalen, te verhogen met de compensatoire intresten op voormeld bedrag vanaf 1 juli 2005 tot de datum van huidig vonnis, vanaf heden met de moratoire interesten tot de datum van de volledige betaling, beiden aan de wettelijke interestvoet;

Veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij Stad Sint-Niklaas een schadevergoeding van 1 euro te betalen, te verhogen met de compensatoire intresten op voormeld bedrag vanaf 1 juli 2005 tot de datum van huidig vonnis, vanaf heden met de moratoire interesten tot de datum van de volledige betaling, beiden aan de wettelijke interestvoet;

Veroordeelt beklaagden en hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij stad Sint-Niklaas van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 165 euro;

Wijst het anders en meer gevorderde af;

Wijst de burgerlijke partijstelling van de **Stad Sint-Niklaas** af als ongegrond in de mate dat ze gericht is tegen tweede beklaagde

Houdt de burgerlijke belangen waarover nog niet werd gestatueerd ambtshalve verder aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

*

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15 juni 2012 door de beklaagde tegen alle schikkingen te zijnen laste;
- 15 juni 2012 door de beklaagde tegen alle schikkingen te zijnen laste;
- 19 juni 2012 door het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de beide beklaagden voornoemd betreft.

* * *

Gezien het proces-verbaal van terechtzitting d.d. 17 december 2012 van de 17° correctionele kamer bij dit hof, waarbij de zaak op verzoek van de raadsman van de beklaagde werd uitgesteld naar de terechtzitting van 5 februari 2013.

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 5 februari 2013 in het Nederlands:

- **de beklaagde** _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Luc Deceuninck, advocaat met kantoor te 9000 Gent,
- **de beklaagde** _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Herman De Reuse, advocaat met kantoor te 8800 Roeselare,
- **het openbaar ministerie**, in zijn vordering, bij monde van mevrouw Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal,
- **de burgerlijke partij Stad Sint-Niklaas**, in haar eis vertegenwoordigd door meester Nicole Delforge, advocaat met kantoor te 9100 Sint-Niklaas,
- **de burgerlijke partij Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding**, in haar eis vertegenwoordigd door meester Dirk Dewandeleer, advocaat met kantoor te 1050 Brussel.

•

1.

1.1 De tegen het vonnis van 4 juni 2012 van de correctionele rechtbank te Dendermonde aangetekende hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk. De beslissing van de eerste rechter nopens de strafvordering tegen de bij gerechtsdeurwaardersexploot van 3 september 2010 voor de correctionele rechtbank gedagvaarde tweede beklaagde Frank Vanhecke, evenals de beslissing van de eerste rechter omtrent de tegen deze laatste ingestelde burgerlijke vorderingen, is er niet door bestreden.

Volledigheidshalve wijst het hof erop dat de beklaagde _____ ingevolge een bevel tot dagvaarding van 25 augustus 2010 oorspronkelijk voor de correctionele rechtbank werd gedagvaard bij gerechtsdeurwaardersexploot van 27 augustus 2010 (en niet 2 september 2010, zoals vermeld in het bestreden vonnis), en de beklaagde _____ ingevolge een bevel tot dagvaarding van 8 juli 2011 bij gerechtsdeurwaardersexploot van 14 juli 2011 (en niet 8 juli 2011, zoals vermeld in het bestreden vonnis).

1.2 De zaak die werd ingeleid tegen de beklaagde _____ (en tegen de thans niet in de zaak voor het hof betrokken zijnde oorspronkelijke tweede beklaagde _____) ingevolge het bevel tot dagvaarding van 25 augustus 2010 en de zaak die werd ingeleid tegen de beklaagde _____ ingevolge het bevel tot dagvaarding van 8 juli 2011, dienen met het oog op een goede rechtsbedeling te worden samengevoegd om samen te worden beslecht in eenzelfde arrest.

1.3 Het hof houdt geen rekening met het op 4 maart 2013 ter griffie neergelegde verzoek tot heropening der debatten en de erbij gevoegde stukken, die buiten het beraad worden gehouden.

2.

2.1 Ten onrechte stellen de beklaagden dat de strafvordering verjaard zou zijn. Bij de beoordeling van de verjaring van de voorliggende strafvordering moet er immers rekening worden gehouden met de omstandigheid dat de verjaringstermijn is geschorst wanneer de wet dit bepaalt of wanneer er een

wettelijk beletsel bestaat dat de instelling of de uitoefening van de strafvordering verhindert (art. 24, eerste lid, V.T.Sv.).

Te dezen was de strafvordering onder meer gericht tegen een lid van het Europees Parlement, met name de oorspronkelijk (bij gerechtsdeurwaardersexploot van 3 september 2010 gedagvaarde) tweede beklaagde _____ (thans niet inzake in de procedure voor het hof). Als lid van het Europees Parlement in de zittingsperiode 2004-2009 genoot deze laatste parlementaire onschendbaarheid ("immunitet"), welke slechts door het Europees Parlement kon worden opgeheven (art. 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen, Publicatieblad 13.7.1967, nr. 152/13 e.v. ; cf. thans art. 9 van het protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie, Publicatieblad 30.3.2010, nr. C 83/266 e.v.).

Ingevolge de parlementaire onschendbaarheid van de oorspronkelijke medebeklaagde _____ en de daarop betrekking hebbende procedure tot opheffing van deze onschendbaarheid, bestond er een wettelijk beletsel dat de instelling of de uitoefening van de strafvordering verhinderde, daar de strafvordering slechts kon worden ingesteld na de opheffing van deze parlementaire onschendbaarheid. Deze grond van schorsing van de verjaring van de strafvordering heeft een reëel karakter en strekt zich ook uit tot de verjaring van de strafvordering tegen de medebeklaagden, die op grond van hetzelfde feit - namelijk het aanzetten tot discriminatie, segregatie, haat of geweld door het schrijven, uitgeven, drukken en/of verspreiden van een welbepaald bericht (naar aanleiding van de vernieling van grafstenen op het kerkhof van Tereken in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005) in de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, nr.2 van april-mei-juni 2005 - worden vervolgd. Deze vaststelling klemt te meer in het voorliggende geval, daar de oorspronkelijke medebeklaagde _____, die reeds van bij de aanvang van het onderzoek als verdachte werd aangemerkt (zie stuk 54 van OK 1 van het strafdossier) en zich tijdens het onderzoek nadrukkelijk op zijn parlementaire onschendbaarheid beriep (stuk 116 van OK 1 van het strafdossier), werd vervolgd als verantwoordelijke uitgever van het in de telastlegging vermelde persbericht (art. 25 G.W.), waarbij de beklaagden _____ en _____ als auteurs van de respectievelijk (beweerdelijk) door hen geschreven passages van het bewuste bericht worden vervolgd.

Zelfs in zoverre zou moeten worden aangenomen dat de feitelijke gedraging die aan de oorspronkelijke medebeklaagde _____ ten laste wordt gelegd, verschilt van de feitelijke gedragingen die aan de beklaagden _____ en _____ ten laste worden gelegd - daar _____ als uitgever werd vervolgd en de beklaagden _____ en _____ als auteurs van het bewuste bericht - dan nog is het onmiskenbaar dat deze feitelijke gedragingen onderling overduidelijk samenhangend zijn en dat de desbetreffende vervolgingen met het oog op een goede rechtsbedeling samen dien(d)en te worden behandeld, zodat de schorsing van de verjaring van de strafvordering hoe dan ook betrekking heeft op alle beklaagden die voor deze samenhangende feiten werden vervolgd.

Dat deze schorsing van de verjaring zich aldus ook uitstrekt tot de verjaring van de strafvordering tegen de beklaagden _____ en _____ houdt geen schending in van het rechtszekerheids- of legaliteitsbeginsel, noch van het recht op een eerlijk proces, zoals gesteld door de beklaagde _____.

De door deze laatste gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient dan ook niet te worden gesteld, daar de desbetreffende wettelijke regels inzake de (omvang van de) schorsing van de verjaring en inzake de samenhang, de voormelde beginselen, zoals grondwettelijk vastgesteld, klaarblijkelijk niet schenden.

Uit de stukken van het strafdossier kan voorts worden afgeleid dat de Minister van Justitie op 7 maart 2008 een schrijven heeft gericht tot de Voorzitter van het Europees Parlement met het oog op de gebeurlijke opheffing van de parlementaire onschendbaarheid van de oorspronkelijke medebeklaagde , waarop het Europees Parlement uiteindelijk is ingegaan in een plenaire vergadering van 18 november 2008, welke beslissing op 27 november 2008 aan de bevoegde Belgische autoriteiten werd overgemaakt (zie stuk 7 van OK 2 van het strafdossier).

Het door de raadsman van de beklaagde ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 ontwikkelde verweer dat de verjaring van de strafvordering niet is geschorst tijdens het parlementaire reces van het Europees Parlement daar de parlementaire onschendbaarheid slechts geldt "tijdens de zittingsduur" van het Europees Parlement (aldus de aanhef van art. 10 van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Gemeenschappen, Publicatieblad 13.7.1967, nr. 152/13 e.v. ; cf. thans de aanhef van art. 9 van het protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie, Publicatieblad 30.3.2010, nr. C 83/266 e.v.), is in het voorliggende dossier niet relevant. Tijdens de zittingsperiode moet het Europees Parlement immers, ook wanneer het niet daadwerkelijk vergadert, worden geacht in zitting te zijn (vgl. Hof van Justitie, arrest nr. 149/85 d.d. 10 juli 1986 inzake Wybot/Faure).

Overigens, zelfs in zoverre zou worden aangenomen dat de voormelde schorsingsperiode werd onderbroken, dan nog staat het vast dat deze schorsingsperiode in elk geval méér dan vijf maanden bedroeg, zodat de initiële verjaringstermijn van vijf jaar (artt. 21 en 25 V.T.Sv.) hoe dan ook nog niet was bereikt op het ogenblik dat de beklaagde , bij gerechtsdeurwaardersexploot van 27 augustus 2010, werd gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank. Door deze dagvaarding werd de initiële verjaringstermijn dan ook rechtsgeldig gestuit. Sindsdien zijn er geen vijf jaren verstreken.

Het hof is voorts van oordeel dat ook de door de beklaagden gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof nopens de eventuele schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel (al dan niet in samenhang met het recht op een eerlijk proces) door artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, niet dient te worden gesteld, daar deze vraagstelling er ten onrechte van uitgaat dat de vaststelling van de overschrijding van de redelijke termijn en de daaraan ingevolge het aangehaalde artikel 21ter te koppelen gevolgen – waaronder met name het opleggen van een straf die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf – zouden kunnen leiden tot een denaturatie van het desbetreffende misdrijf en tot een wijziging van de toepasselijke verjaringstermijn.

2.2 De beklaagden houden eveneens ten onrechte voor dat hun recht op een eerlijk proces zou zijn miskend daar hun recht op bijstand van een raadsman bij de politieverhoor werd geschonden.

Het recht op bijstand van een advocaat is verbonden met de cautieplicht, het zwijgrecht en het feit dat niemand verplicht kan worden zichzelf te incrimineren. De eventuele onregelmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen, door een beklaagde, van verklaringen zonder bijstand van een advocaat of met miskening van de cautieplicht, leidt evenwel, in tegenstelling tot wat door de beklaagden wordt voorgelaten, niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering maar enkel tot de gebeurlijke uitsluiting of ontoelaatbaarheid van dit bewijs.

In de regel zijn het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces geschaad wanneer een beklaagde verklaringen heeft afgelegd tijdens een politieverhoor met miskennis van de cautieplicht en zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat. Evenwel heeft deze omstandigheid niet automatisch voor gevolg dat het definitief onmogelijk is om de zaak van de beklaagde eerlijk te behandelen. Wanneer de verklaringen niet als doorslaggevend bewijs worden aangewend, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond (of aan de kwetsbare positie van de beklaagde op een daadwerkelijke en passende wijze is geredigeerd), blijft het eerlijke karakter van het proces gevrijwaard.

Het hof stelt vast dat de beklaagde _____ in zijn eerste verklaring aan de politie zijn betrokkenheid bij het in de telastlegging bedoelde persartikel ontkende (stukken 63-64 van OK 1 van het strafdossier). De beklaagde _____ ging niet in op een navolgende uitnodiging om te worden verhoord en beriep zich in dit verband op zijn parlementaire werkzaamheden (stuk 97 van OK 1 van het strafdossier). In zijn navolgende verklaring aan de politiediensten van 2 april 2007 legde de beklaagde _____ evenmin zelf-incriminerende verklaringen af (stukken 121-122 van OK 1 van het strafdossier). Uiteindelijk stelde de beklaagde _____ spontaan een schriftelijke verklaring op waarbij hij zijn aandeel bij de opmaak van het in de telastlegging bedoelde persbericht toelichtte (zie stuk 5 van de namens het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde stukken), welke schriftelijke verklaring hij nadien bevestigde aan de politiediensten (zie farde 2 van OK 12 van het strafdossier).

Naar aanleiding van zijn verhoor door de politie overhandigde de beklaagde _____ een schriftelijke verklaring die hij naar eigen zeggen in overleg met zijn raadsman had opgesteld en die bij het dossier werd gevoegd (stukken 88-91 van OK 1 van het strafdossier). Op 1 december 2006 heeft de beklaagde Van de Velde zich aangeboden voor verhoor, waarbij hij was vergezeld van een advocaat aan de balie te Brussel, die evenwel verklaarde niet op te treden als raadsman maar wel als vriend van de beklaagde _____ (stuk 95 van OK 1 van het strafdossier). In zijn navolgende verklaring aan de politiediensten van 4 april 2007 legde de beklaagde _____ geen zelf-incriminerende verklaringen af, maar stelde hij samen met de verbalisant vast dat de door hem geschreven tekst afweek van de tekst die uiteindelijk werd gepubliceerd, waarbij hij voorts verklaarde dat "anderen" zijn tekst hadden opgedeeld en hadden gewijzigd (stukken 125-126 van OK 1 van het strafdossier).

Het is aldus onmiskenbaar dat er bij de verhoren van de beklaagden kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagden zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevonden. Er is dan ook geen reden toe om dienaangaande deze of gene bewijsmiddelen uit te sluiten.

2.3 Ook het verweer van de beklaagde _____ dat hij niet formeel in verdenking werd gesteld en dat hij dienvolgens geen bijkomend onderzoek kon "afdwingen", is niet pertinent, daar de beklaagde ook naar aanleiding van het onderzoek voor de correctionele rechtbank en thans voor het hof kan aanvoeren dat het onderzoek onvolledig is en dat er aanvullende onderzoekshandelingen noodzakelijk zijn – wat hij overigens ook heeft gedaan. Het hof is evenwel van oordeel dat het thans voorliggende dossier volledig is en alle elementen bevat die nodig zijn voor de beoordeling van de telastlegging, en dat de gevraagde onderzoeksdaeden – en inzonderheid de

voeging van het dossier inzake de grafschennis, een navolgend onderzoek naar de verklaring in de gemeenteraad van 24 juni 2005 en een onderzoek van de harde schijf van de computer van de beklaagde – niet dienend zijn voor het hof om zijn overtuiging te vormen. Er is dan ook geen reden om de in dit verband door de beklaagde Van de Velde gesuggereerde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

2.4 Het hof gaat voorts niet in op het verzoek van de beklaagden om de conclusies van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, dat zich volgens de beklaagden ten onrechte zou inlaten met de strafvordering, uit de debatten te weren (zie randnr. 15 in fine op p. 8 alsook het dispositief op p. 38 van de namens de beklaagde Van de Velde ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde conclusie ; p. 3 in fine van de namens de beklaagde ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde conclusie). Uit de loutere omstandigheid dat het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding in conclusies argumenten ontwikkelt nopens de ontvankelijkheid van de strafvordering waarop haar burgerlijke vordering is gebaseerd, kan er niet worden afgeleid dat die conclusie uit de debatten zou moeten worden geweerd.

3.

Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten ten laste van de beklaagden en niet bewezen gebleken.

3.1 De telastleggingen hebben betrekking op een publicatie in een lokale krant van de politieke partij Vlaams Belang, meer in het bijzonder een artikel dat is verschenen in nummer 2 van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, van april-mei-juni 2005, waarbij onder de hoofding "Wat je in de pers niet kon of mocht lezen" de volgende tekst werd opgenomen :

"Rond Pasen vernielden enkele jonge vandalen tientallen grafstenen op het kerkhof Tereken. Eén van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren geleden kort na de geboorte overleed. Voor de ouders van het afgestorven kindje is [sic] en voor alle nabestaanden van de overledenen wiens zerk werd vernield, is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken. Uiteindelijk werden de daders op heterdaad betrapt en geklist door alerte buurtbewoners en een snel optredende politie. Wat men echter niet mocht vernemen is, dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus. Een cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, is een ontspoorde cultuur. Deze feiten kunnen op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden" (waarbij de thans door het hof onderlijnde passages worden aangehaald in de onderscheiden onderdelen van de telastlegging).

Nopens de precieze totstandkoming van deze tekst bestond aanvankelijk onzekerheid. De beklaagde , die een lokaal mandataris was van de partij Vlaams Belang, bleek initieel immers een tekst te hebben geschreven onder de hoofding *"Het zal je kind maar wezen ..."*, waarbij hij de deplorabele toestand van de kinderafdeling van een Waaslands ziekenhuis hekelde. In de laatste zinnen van dit ontwerp-artikel had de beklaagde naadloos aansluitend bij zijn tekst over het ziekenhuis, de volgende zinnen geschreven : *"Rond Pasen vernielden enkele jonge vandalen (tieners tussen 12 en 16 jaar én van allochtone afkomst) tientallen grafstenen op het kerkhof Tereken. Eén van de vernielde grafstenen was het grafmonument van een kindje dat enkele jaren geleden kort na de geboorte overleed. Voor de ouders*

van het afgestorven kindje is dit een pijnlijk gebeuren dat men in woorden niet kan uitdrukken. Een cultuur die géén respect méér heeft voor zijn doden is een ontspoorde cultuur en kan op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt worden ... Het zal je kind maar wezen" (zie de tekst die werd aangetroffen op de harde schijf van de computer van de beklaagde, stukken 102-103 van OK 1 van het strafdossier).

Eerst in een spontaan opgestelde schriftelijke verklaring van 2 november 2010 (zie stuk 5 van de namens het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde stukken) gaf de beklaagde, die eveneens mandataris van de partij Vlaams Belang is, toe dat hij de voormelde tekst van beklaagde voor het lokale tijdschrift van het Vlaams Belang St.-Niklaas per e-mail had ontvangen, en dat hij deze tekst heeft opgesplitst in twee artikels, nl. een artikel over de wantoestanden in het ziekenhuis (dat in het reeds aangehaalde nummer van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, werd gepubliceerd onder de titel *"Het zal je kind maar wezen ..."*) en een artikel over het vandalisme op het kerkhof van Tereken (dat in hetzelfde nummer onmiddellijk volgend op het voormelde artikel werd gepubliceerd onder de titel *"Wat je in de pers niet kon of mocht lezen"*), waarbij hij de initiële tekst van beklaagde heeft aangepast in de versie zoals deze hierboven in extenso werd geciteerd. Deze teksten werden door beklaagde vervolgens doorgestuurd naar het nationaal secretariaat van het Vlaams Belang, waarna de teksten werden gepubliceerd in nummer 2 van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, van april-mei-juni 2005 (zie de eigen verklaring van beklaagde Wymeersch, stuk 5 van de namens het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde stukken).

3.2 Op het ogenblik van de ten laste gelegde feiten stelde de relevante, door het openbaar ministerie in dit verband aangehaalde, bepaling van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, strafbaar *"hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen"* (art. 1, derde lid, 2° van de wet van 30 juli 1981, zoals van toepassing sinds de wijzigingen door de wetten van 12 april 1994 en 20 januari 2003 doch vóór de wijziging door de wet van 10 mei 2007).

De gedragingen die indertijd aldus strafbaar werden gesteld door artikel 1, derde lid, 2° van de wet van 30 juli 1981 zijn, zoals door het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding terecht wordt opgemerkt, thans nog steeds strafbaar op grond van de bepalingen van artikel 20 sub 3° en sub 4° van de wet van 30 juli 1981, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007 (zie randnr. 113 op p. 23 van de namens het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde conclusie). Die bepalingen stellen thans immers strafbaar *"hij die in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden aanzet tot discriminatie of tot segregatie jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een van de beschermde criteria, en dit zelfs buiten de in artikel 5 bedoelde domeinen"* (art. 20 sub 3° van de wet van 30 juli 1981, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007), en voorts *"hij die in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden aanzet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een van de beschermde criteria, en dit zelfs buiten de in artikel 5 bedoelde domeinen"* (art. 20 sub 4° van de wet van 30 juli 1981, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007), waarbij als "beschermde criteria" thans worden beschouwd de *"nationaliteit, een*

zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming" (art. 4 sub 4° van de wet van 30 juli 1981, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007).

Dat er te dezen sprake is van een omstandigheid zoals bedoeld in artikel 444 van het Strafwetboek staat buiten kijf. Het nummer 2 van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, van april-mei-juni 2005 houdt immers een geschrift in dat onder de bevolking van St.-Niklaas werd verspreid.

Evenwel vereist de strafbepaling, zowel in de versie zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten als in de huidige versie, dat er sprake is van *aanzetten tot* discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen. De term "aanzetten tot" impliceert dat het loutere geven van informatie of het uiten van ideeën of kritiek niet volstaan om van een misdrijf te kunnen gewagen : de gewraakte handeling – te dezen het verspreiden van het geschrift met de in de telastlegging aangehaalde inhoud – moet aansporen tot haat of geweld of tot discriminatie of segregatie. Hoewel de strafbaarheid van het aanzetten tot haat of geweld of tot discriminatie of segregatie niet de wil vereist om aan te zetten tot concrete, bepaalde of bepaalbare daden, moet de beklagde wel de bedoeling hebben gehad aan te zetten tot haat of geweld of tot discriminatie of segregatie (vgl. GrwH nr. 157/2004 d.d. 6 oktober 2004, randnrs. B.49-B.51; GrwH nr. 17/2009 d.d. 12 februari 2009, randnrs. B.67.1-B.67.4 ; GrwH nr. 40/2009 d.d. 11 maart 2009, randnrs. B.57-B.59).

In dit verband moet vooraf worden vastgesteld dat de gewraakte berichtgeving in het bewuste nummer van de Vlaams Belang Krant verkeerde informatie bevat in zoverre daarin werd gesteld dat de jongeren die zich in de periode van 29 maart 2005 tot 5 april 2005 blijkaar schuldig hadden gemaakt aan daden van vandalisme op het kerkhof van Tereken "*allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus*". Deze verkeerde berichtgeving vloeiende voort uit of sloot minstens aan bij de verkeerde informatie die ook de beklagde in zijn initiële - naar de beklagde opgestuurde en nadien met een gewijzigde inhoud gepubliceerde - tekst had vermeld, aangezien hij in die initiële tekst, weliswaar tussen haakjes, had vermeld dat de vernielingen op het kerkhof werden gepleegd door "*enkele jonge vandalen (tienaers tussen 12 en 16 jaar én van allochtone afkomst)*". Uit het voorliggende straf dossier kan evenwel worden afgeleid dat de daders wel degelijk autochtone minderjarigen waren van Belgische afkomst (zie stuk 60 van OK 1 van het straf dossier). In een "rechtzetting", verschenen in een blijkaar eind augustus 2005 verschenen speciale editie van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, werden overigens verontschuldigungen geformuleerd "ten aanzien van de lezers" voor de verkeerde informatie die eerder in dit verband werd gepubliceerd in het bewuste nummer, nl. nummer 2 van de Vlaams Belang Krant, editie Sint-Niklaas, van april-mei-juni 2005 (zie stuk 33 van OK 1 van het straf dossier).

Foutieve berichtgeving nopens de identiteit of de afkomst van de dader(s) van een misdrijf of van enig ander gedrag dat maatschappelijk als stuitend wordt ervaren, impliceert op *zichzelf* echter niet noodzakelijk dat degene die verantwoordelijk is voor deze foutieve berichtgeving of de verspreiding ervan zou hebben gehandeld met de bedoeling om gevoelens van haat of geweld te doen ontstaan of om discriminatoire of segregerende gevoelens aan te wakkeren in het algemeen of tegen de persoon of de bevolkingsgroep die aldus ten onrechte met het bewuste misdrijf of het maatschappelijk als stuitend ervarend gedrag wordt geassocieerd in het bijzonder.

Nog afgezien van de vaststelling dat nergens kan worden uit afgeleid dat de beklagden bewust – opzettelijk - verkeerde informatie zouden hebben

verstrekt nopens de afkomst van de daders van het vandalisme op het kerkhof van Tereken noch dat zij helemaal niet bekommerd zouden zijn geweest omtrent de daadwerkelijke identiteit en afkomst van de daders van het vandalisme op het kerkhof, is het hof van oordeel dat het op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting niet bewezen is dat de beklaagden met het bewuste artikel zouden hebben aangezet tot haat of geweld, of tot discriminatie of segregatie, noch dat zij dit als zodanig zouden hebben gewild, ook al werd in het bewuste krantenartikel – onder meer door de titel ervan (*“Wat je in de pers niet kon of mocht lezen”*) – specifiek de nadruk gelegd op de vermeende allochtone afkomst van de daders. Het is ook niet bewezen dat de beklaagden met het bewuste artikel gevoelens van vreemdelingenhaat zouden hebben aangewakkerd, onderhouden of op de spits hebben gedreven, noch dat zij de intentie hadden dit te doen.

Ook uit de loutere omstandigheid dat de beklaagden onvoorzichtig en nalatig zijn geweest door zich te baseren op een blijkbaar niet-nader gestaafd gerucht als zouden de daders van het vandalisme jongeren van allochtone afkomst zijn geweest, kan niet worden afgeleid dat zij de bedoeling zouden hebben gehad aan te zetten tot haat of geweld, of tot discriminatie of segregatie.

Eén en ander kan evenmin worden afgeleid uit de passage volgens welke *“(e)en cultuur die géén respect méér heeft voor de doden en voor symbolen van een ander geloof, (...) een ontspoorde cultuur (is)”*. In de context van het bewuste persartikel houdt deze uitlating over een “ontspoorde cultuur” die geen respect “meer” heeft voor de doden en de symbolen “van een ander geloof” immers in de eerste plaats een uiting van verontwaardiging in over het wangedrag en het vandalisme op het kerkhof van Tereken, wat als een uiting van een “ontspoorde cultuur” wordt beschreven. Uit de vaststelling dat die laatste passage onmiddellijk aansluit bij de foutieve vermelding *“dat de daders, allen jonge tieners, allochtonen waren, jongeren van vreemde afkomst dus”* kan evenwel niet worden afgeleid dat de beklaagden zouden hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens enige allochtone groep, allochtone gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of de nationale of etnische afstamming van de leden van deze allochtone groep of gemeenschap of van sommigen onder hen. De bewoordingen waarin het bewuste persartikel was opgesteld, kunnen overigens – afgezien van de foutieve associatie van de feiten van vandalisme met “allochtone” jongeren – geenszins als buitensporig worden beschouwd in het maatschappelijk debat omtrent de eerbied tegenover de doden.

Ook de slotzin van het artikel volgens welke *“(d)eze feiten (...) op géén enkele wijze met de mantel der liefde bedekt (kunnen) worden”*, houdt in de eerste plaats een oproep in om gebrek aan eerbied op een begraafplaats streng te beteugelen en kan niet worden geïnterpreteerd als een aansporing om specifiek *allochtone* jongeren hard aan te pakken noch als een aanwakkering van de vergeldingsdrang tegenover allochtone jongeren.

Uit het gewraakte persartikel – zowel in zijn geheel beschouwd als wat de afzonderlijke, in de telastlegging aangehaalde passages betreft – kan ook geenszins worden afgeleid dat de auteurs ervan te kennen zouden hebben gegeven dat grafschennis of vandalisme een veruitwendiging is van een “allochtone” cultuur als zodanig, die minderwaardig en verwerpelijk zou zijn, of van de religieuze opvattingen die met deze of gene allochtone cultuur zouden kunnen worden geassocieerd. De teneur van het artikel is ook niet in die zin dat de “autochtone” cultuur er zou worden voorgesteld als een cultuur die wél respect heeft voor de doden en religieuze symbolen.

Het hof gaat verder niet in op de grieven van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding met betrekking tot de volgens haar bestaande "ruimere propagandastrategie" van de lokale partijpublicaties en met betrekking tot andere gerechtelijke veroordelingen, die contextgerelateerd zijn en vreemd zijn aan de thans aan de beklagden ten laste gelegde feiten, en de bovenvermelde overwegingen onverlet laten (zie de randnrs. 130-132 op pp. 26-27 van de namens het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ter terechtzitting van het hof van 5 februari 2013 neergelegde conclusie).

In het licht van de bovenvermelde overwegingen is het verweer van de beklagde als zou de telastlegging, wat hem betreft, strikt moeten worden beperkt tot de passage van het artikel dat uitdrukkelijk wordt aangehaald in de telastlegging A.1, verder dan ook zonder belang.

De beide beklagden dienen aldus te worden vrijgesproken zonder kosten, die ten laste van de Staat blijven zoals hierna vermeld.

De bij de beklagde in beslag genomen en vervolgens hem terug ter hand gestelde doch ter plaatse onder beslag gebleven computer (stukken 123-127 van OK 1 van het strafdossier) dient te worden vrijgegeven aan de beklagde Van de Velde.

4.

Gelet op de voormelde vrijspraak van de beide beklagden, zijn de vorderingen van de burgerlijke partijen de Stad Sint-Niklaas en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding ongegrond.

OP DEZE GRONDEN, het hof, recht doende op tegenspraak,

Gelet op:

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- artikel 150 van de Grondwet,
- de artikelen 162, 190, 194, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering,

Al deze wetsbepalingen ter terechtzitting van heden aangehaald,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 4 juni 2012 van de correctionele rechtbank te Dendermonde ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw recht doend:

Zegt voor recht dat de zaak die werd ingeleid ingevolge het bevel tot dagvaarding van 25 augustus 2010 en de zaak die werd ingeleid ingevolge het bevel tot dagvaarding van 8 juli 2011, met het oog op een goede rechtsbedeling worden samengevoegd om samen te worden beslecht in eenzelfde arrest;

Spreekt de beklaagden _____ en _____ vrij van de hen ten laste gelegde feiten en ontslaat hen van rechtsvervolging zonder kosten;

Laat de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, evenals de kosten in deze instantie gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten laste van de Staat;

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 66,00 euro + opstelrecht: 2 x 30,00 euro + expeditierecht: 3 x 2,85 euro + dagvaarding 1° en 2° beklagde en 1° burgerlijke partij: 105,53 euro + dagvaarding 2° burgerlijke partij: 30,10 euro = totaal: 270,18 euro)

Wijst de vorderingen van de burgerlijke partijen de Stad Sint-Niklaas en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding af als ongegrond en laat de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen te hunnen laste.

Beveelt de vrijgave aan de beklagde _____ van de bij hem ter plaatse in beslag genomen computer (stukken 123-127 van OK 1 van het strafdossier).

Dit arrest is gewezen door het hof van beroep te Gent, **zeventiende correctionele kamer**, samengesteld uit:

- Erik Van de Sijpe,	kamervoorzitter;
- Willem De Pauw,	raadsheer;
- Steven Van Overbeke,	raadsheer;
en bijgestaan door:	
- Marleen Lippevelde,	griffier;

M. Lippevelde

S. Van Overbeke

W. De Pauw

E. Van de Sijpe

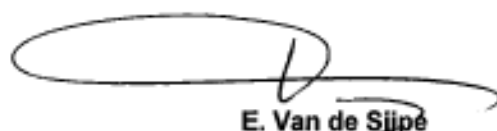
en na ondertekening door voornoemden, uitgesproken in openbare terechtzitting, door de zeventiende correctionele kamer bij het hof van beroep te Gent, op **5 maart 2013**,

door:

- Erik Van de Sijpe,	kamervoorzitter;
in aanwezigheid van het openbaar ministerie:	
- Pascale Clauw	substituut-procureur-generaal;
en bijgestaan door:	
- Marleen Lippevelde,	griffier.

M. Lippevelde

E. Van de Sijpe

07 MARCH 2013

Aangeboden op

Niet te registreren:

177/1

Anja WILLEMS

Ea. inspecteur a.i